

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové **ve věci**

žalobkyně: **Česká pošta, s.p.**, IČO: 471 14 983, se sídlem v Praze, Politických vězňů 909/4, 225 99, Praha 1,

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, 19000, Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29.11.2016, čj. ČTÚ-75 363/2015-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
 - II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2016, čj. ČTÚ-75 363/2015-603, kterým předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu v řízení o rozkladu podaném žalobkyní proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odbor pro jihomoravskou oblast (dále také jako „správní orgán I. stupně“), ze dne 3.7.2015, čj. ČTÚ-43 623/2014-637/IX.vyř.-ZeO tak, změnil výrok I. tohoto rozhodnutí a rozhodl že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách (dále také jako zákon o poštovních službách), když nezajistila v období od 11.3.2014 do 5.5.2014 dodávání poštovních zásilek na adresu V. n. J. x, V. n. J., a tedy porušila povinnost stanovenou v § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách poskytovat základní služby každý pracovní den a umožnit v těchto dnech nejméně jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby a tím nesplnila poštovní povinnost v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, když zároveň nebyly splněny podmínky pro postup podle § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách. Ve výroku II. napadeného rozhodnutí byl rozklad žalobkyně zamítnut a napadené výroky

- II. a III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly potvrzeny, tj. byla potvrzena pokuta uložená podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách ve výši 20 000 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobkyně žalobou napadla rozhodnutí žalovaného v rozsahu všech jeho výroků. Namítla, že je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné, vychází z nesprávného právního hodnocení jednání žalobkyně, žalovaný potom zároveň porušil zásadu materiální pravdy, zásadu vyšetřovací, rovněž pak ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
 3. Vnitřní rozpornost žalobou napadeného rozhodnutí spočívá v rozporu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu, když žalovaný výrokem I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil a zároveň výrokem II. rozklad zamítl a výroky II. a III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Podle § 90 odst. 5 správního řádu přitom správní orgán rozhodnutí změni a ve zbytku je potvrdí, nebo odvolání (rozklad) zamítne.
 4. V řízení pak nebylo nijak prokázáno, že by jednání žalobkyně odporovalo potřebám veřejnosti a požadavkům vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále také jako „*vyhláška*“), tj. že by došlo k naplnění objektivní stránky skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, tedy že by jednáním žalobkyně došlo k porušení základních kvalitativních požadavků a narušení potřeb veřejnosti. Deliktní jednání žalobkyně žalovaný spatřuje v porušení povinnosti zakotvené v § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, tato povinnost však není součástí základních kvalitativních požadavků, a tudíž na ni § 33 odst. 1 písm. a) ani § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách nedopadá.
 5. Porušení zásady materiální pravdy spočívá v nezákonném přenesení odpovědnosti za řádně zjištěný skutkový stav na žalobkyni. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že by po celou dobu od 11.3.2014 do 5.5.2014, kdy nedodávala poštovní zásilky, skutečně existovaly takové překážky, které by jí bránily zásilky dodávat. Ve vztahu k tomuto závěru žalobkyně namítla, že v řízení zahajovaném z úřední povinnosti nemůže být činěna procesně odpovědnou za zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je naopak pochybením žalovaného, pokud skutkový stav řádně neobjasnil. V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu je pak postup žalovaného, který se nevypořádal s námitkou žalobkyně uplatněnou v rozkladu, že dokazování (výslech stěžovatelky dne 25.8.2014 a šetření na místě dne 27.8.2014) se týkalo stavu v době provádění důkazů, nikoliv v době sankcionovaného jednání.
 6. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě neztotožnil ani s jedním z žalobních bodů, žalobu navrhl zamítnout. Námitka vnitřní rozpornosti napadeného usnesení je čistě účelová, neboť z výroků napadeného rozhodnutí lze zcela jednoznačně určit, jak se žalovaný vypořádal s jednotlivými částmi rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí neodporuje ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu. Žalovaný zvolil logický postup a napadené rozhodnutí zčásti zrušil a ve zbytku rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl, při formulaci výroků napadeného rozhodnutí postupoval zcela v souladu se

správním řádem. Spornou je mezi žalobkyní a žalovaným právní kvalifikace skutku samotného, okolnost, že v daném období na adrese V. n. J. x neumožnila nejméně jedno dodání poštovních zásilek každý pracovní den, žalobkyně nepopírá. Žalobkyně nesplnila poštovní povinnost v souladu s potřebami veřejnosti, přitom v řízení bylo prokázáno, že v rozhodném období neexistovaly na straně žalobkyně překážky podle § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách odůvodňující nedodávání zásilek v rozhodném období na předmětné adrese.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný obdržel dne 23.4.2015 stížnost paní P. K. na nedoručování poštovních zásilek žalobkyní v obci V. n. J., č.p. x. Stěžovatelka ke své stížnosti připojila oznámení žalobkyně ze dne 11.3.2014 nadepsané „omezení doručování“, kterým byla upozorněna, že její plot není dostatečně vysoký a pokud bude hrozit napadení poštovní doručovatelky pobíhajícím psem těsně u plotu, budou zásilky stěžovatelky uloženy na poště bez pokusu o doručení. Následně bylo správním orgánem I. stupně dne 2.7.2014 zahájeno správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách spočívající v nedodávání zásilek na adresu stěžovatelky. Správní orgán I. stupně považoval toto jednání za porušení poštovní povinnosti podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách. Žalobkyně sdělila, že přerušení dodávání zásilek na adresu stěžovatelky trvalo v období od 11.3.2014 do 5.5.2014. Správní orgán I. stupně následně provedl dokazování ve věci (mj. výslech stěžovatelky a místní šetření) a vydal rozhodnutí pod čj. ČTÚ-43 623/2014-637/VIII.vyř.-ZeO, kterým žalobkyni uznal odpovědnou ze spáchání správního deliktu ve smyslu § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, žalobkyni pak uložil pokutu ve výši 20 000 Kč. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala rozklad, o kterém rozhodl správní orgán II. stupně tak, že napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem pro tento postup byl fakt, že se správní orgán I. stupně nezabýval naplněním požadavků ustanovení § 16 vyhlášky. Dne 3.7.2015 správní orgán I. stupně vydal nové rozhodnutí ve věci, kterým opětovně uznal žalobkyni odpovědnou ze spáchání správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a), kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách nezajistila v období od 11.3.2014 do 5.5.2014 dodávání poštovních zásilek na adresu V. n. J. č.p. x, aniž by tuto skutečnost oznámila způsobem podle § 16 odst. 2, odst. 3 vyhlášky osobám na této adrese a úřadu. Správní orgán I. stupně ve výroku II. tohoto rozhodnutí uložil žalobkyni pokutu ve výši 20 000 Kč a ve výroku III. povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala rozklad. Žalovaný dospěl k závěru, že popis deliktního jednání žalobkyně v napadeném rozhodnutí není přesný, když v projednávaném případě nebyly naplněny požadavky pro uplatnění výjimky ve smyslu § 16 vyhlášky, proto v rámci řízení o rozkladu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok I. napadeného rozhodnutí tak, že odstranil tu část výroku, kde správní orgán I. stupně konstatoval neoznámení nedodávání poštovních zásilek žalobkyní podle § 16 vyhlášky a doplnil, že žalobkyně jako držitelka poštovní licence porušila povinnost stanovenou v § 3 odst. 2 písm. b) zákona o poštovních službách. Žalovaný se ztotožnil s právní kvalifikací jednání žalobkyně. Ve vztahu k výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zpřesnil odůvodnění výše pokuty, neboť správní orgán I. stupně toto odůvodnění opřel o neaplikovatelný § 16 vyhlášky.

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud se zabýval tím, zda došlo v případě žalobkyně ke spáchání správního deliktu dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, tj. zda došlo k naplnění všech stránek skutkové podstaty tohoto správního deliktu.
10. Podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách platí, že se držitel poštovní licence dopustí správního deliktu tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách.
11. Dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách je držitel poštovní licence povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití.
12. Základní poštovní služby musí být podle § 3 odst. 2 zákona o poštovních službách poskytovány každý pracovní den a musí být umožněno v těchto dnech nejméně jedno poštovní podání a dále alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby, nebo ve výjimečných případech, zejména je-li místo dodání nebezpečné nebo neúměrně obtížně dostupné, které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem podle odstavce 3, jedno dodání do vhodného zařízení nebo schránky.
13. V souladu s § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách nemusí držitel poštovní licence dočasně plnit povinnosti podle § 33 odst. 1 písm. a), jestliže tomu brání překážky, jež sám nevyvolal a jejichž vzniku nemohl ani při řádné péči zabránit, zejména nezaviněné technické problémy, důsledky přírodních událostí, nedostatek potřebné součinnosti jiných osob nebo důsledky krizové situace. Držitel poštovní licence je však povinen počínat si tak, aby plnění povinností bylo omezeno co nejméně a aby překážky byly co nejdříve odstraněny.
14. Dle § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V přechodných ustanoveních zák. č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění účinném ke dni 31.7.2017 (dále jen „*přestupkový zákon*“), konkrétně v § 112 odst. 1 je zakotveno, že se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
15. Při posuzování postupu žalovaného zdejší soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož se podávají následující rozhodné skutkové okolnosti. Žalobkyně přerušila na

celkem 37 pracovních dní doručování poštovních zásilek na adresu V. n. J., č.p. x, přičemž o tomto svém postupu příslušnou fyzickou osobu informovala písemným dokumentem s názvem „omezení doručování“. Obsahem tohoto dokumentu bylo prosté upozornění, že plot na uvedené není dostatečně vysoký a pokud bude hrozit napadení poštovní doručovatelky pobíhajícím psem těsně u plotu, budou zásilky uloženy na poště bez pokusu o doručení. V tomto dokumentu není obsažen žádný odkaz na vztahující se právní úpravu, tj. podle čeho žalobkyně v uvedeném případě postupovala. Z předmětného dokumentu nevyplývá, zda žalobkyně již přistoupila k přerušení doručování poštovních zásilek na uvedenou adresu. Na základě tohoto postupu tak ani příslušná fyzická osoba nevěděla, zda jsou její zásilky od 11.3.2014 ukládány na poště či nikoliv.

16. Základem pro vyslovení závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách je v daném případě úvaha o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu „potřeby veřejnosti“. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně neplnila poštovní povinnosti v souladu s potřebami veřejnosti, v rozhodnutí tento neurčitý právní pojem vyložil za pomoci zákonných požadavků na poskytování poštovní služby, jak jsou definovány v § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách. Takový postup soud shledal naprosto přiléhavým, přitom úvaha žalovaného vycházející pouze ze zákonem přepokládaných minimálních požadavků na poskytování poštovních služeb meze správního uvážení nepřekračuje. Takto vyložený neurčitý právní pojem žalovaný konfrontoval se skutkovými zjištěními konkrétního případu a důvodně vyvodil odpovědnost žalobkyně za správní delikt. Odkaz na § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách byl žalovaným použit ve vztahu k pojmu „potřeby veřejnosti“, jak je uveden v definici skutkové podstaty, jde přitom o (zároveň) základní kvalitativní požadavek definovaný zákonem, který je pak rozvinut podzákonným předpisem uvedeným v § 3 odst. 3 zákona o poštovních službách. Pokud tedy žalovaný porušení povinnosti vztáhnul k § 33 odst. 1 písm. a) a § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, jeho závěr naplnění skutkové podstaty správního deliktu jednoznačně ob stojí. Žalobní námitku nesprávného právního hodnocení jednání žalobkyně soud neshledal důvodnou.

17. Soud se neztotožnil s argumentací žalobkyně o tom, že žalovaný postupoval ve správním řízení v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásady vyšetřovací, že by rovněž porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Nedůvodná je námitka přenesení důkazní povinnosti ve správním řízení na žalobkynin ve vztahu ke skutečnostem předpokládaným v § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách. Z rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že žalovaný svůj závěr o jednání žalobkyně naplňující skutkovou podstatu správního deliktu učinil na základě zhodnocení důkazů provedených ve správním řízení. Zejména vyšel z nesporné skutečnosti, že žalobkyně nedodávala v předmětném období zásilky na výše uvedenou adresu, zároveň pak dospěl k závěru, že § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách se vztahuje na mimořádné situace, kdy není technicky možné poštovní povinnost plnit, dokonce ani není možné o nedodávání zásilek dotčené adresáty informovat; proto také nebyla zákonodárcem vzhledem k mimořádnosti a závažnosti situace stanovena pro držitele poštovní licence informační povinnost. Žalovaný v tomto směru poukázal na důkazy v řízení provedené z nichž se podává, že žalobkyně byla schopna adresáty na dané adrese o nedodávání zásilek

informovat (dopis žalobkyně ze dne 11.3.2014), konstatoval pak že okolnosti předpokládané v § 33 odst. 2 z tohoto důvodu nenastaly. Již jen tento závěr žalovaného z pohledu zákonnosti rozhodnutí ob stojí. Konstatování žalovaného, že žalobkyně neprokázala existenci překážek bránících jí v doručování zásilek, bylo učiněno nad rámec věci, nadto směřovalo k hodnocení skutečností ve správním řízení zjištěných vyvracejících tvrzení žalobkyně o existenci takových překážek. Žalovaný tak svým závěrem, jakkoliv může být v dané souvislosti považován za neobratný, fakticky konstatoval, že žalobkyně netvrdila takové skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách, tedy v důsledku takové skutečnosti v řízení zjištěny nebyly. Žalovaný nemohl v kontextu souzené věci sám dovozovat důvody neplnění poštovní povinnosti žalobkyní, v tomto ohledu bylo zjišťování skutkového stavu odvislé od tvrzení žalobkyně, ve vztahu k odpovědnosti žalobkyně za správní delikt pak takové tvrzení neobstálo.

18. Soud zároveň konstatuje, že žalovaný velmi podrobně popsal veškeré úvahy, které vedly k výroku napadeného rozhodnutí, a uvedl veškeré podklady, které zohlednil, jak mu ukládá ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný taktéž neporušil ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť se zabýval všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla, sám si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalovaný postupoval v souladu s § 3 správního řádu, když zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování, které bylo provedeno v dostatečném rozsahu, navazují odpovídající skutková zjištění, na která navazuje odpovídající právní kvalifikace jednání žalobkyně. Důvodnou neshledal soud námitku o nevypořádání se s námitkou uvedenou žalobkyní v rozkladu ohledně skutkového stavu v době provádění dokazování. Žalobkyně sama s takovým žalobním tvrzením fakticky nespojuje nedostatek skutkových zjištění, z rozhodnutí je pak navíc zřejmé, že za zásadní považoval žalovaný nespornou skutečnost o nedoručování zásilek v uvedeném časovém období. Z rozhodnutí je pak zřejmé, že samotné žalobkyní namítnuté důkazy byly vyvráceny jinými zjištěnými skutečnostmi (zejména dodání informace o nedoručování zásilek - dopisu ze dne 11.3.2014).
19. Soud se neztotožnil se žalobní námitkou, že v projednávaném případě žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu. Z výroků žalobou napadeného rozhodnutí lze jednoznačně určit, jak se žalovaný vypořádal s jednotlivými částmi rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto směru se soud ztotožňuje s argumentem žalovaného, že již se samotné projednávané žaloby je evidentní, že žalobkyni je jasné a zřejmé, jakým způsobem žalovaný ve věci rozhodl. Fakt, že ve výroku II. žalovaný nadbytečně konstatoval zamítnutí rozkladu, když stačilo ve zbytku rozhodnutí potvrdit, nečiní rozhrnutí vnitřně rozporným, a není tak vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí.
20. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

21. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., *a contrario*. V řízení byl úspěšný žalovaný, žádné náklady řízení mu však nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2018

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu